

„Βοήθησέ με, Σύ, Χαριτώ μου!“ ανέκραξεν ἡ Εὐτυχίς· „ὅλοι τώρα μαζὶ θὰ πέσουν ἐπάνω μου μὲ τὰ περιπαίγματα τους. Τί ἔχω νὰ γεῖνω τώρα ποῦ ἐπέστρεψε πάλιν ὁ φοβερός αὐτὸς περιγελαστής, ὁ Φυλλίδας!“

„Μὴ φοβᾶσαι, Εὐτυχίς μου“, ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας καταπραΰνων τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα, „δὲν θὰ τὰ χαλάσουμε· ἐμεῖς πάντοτε ἤμασταν μαζὶ ἀγαπημένοι, τώρα μάλιστα ἔσται ποῦ πάχαινες ἑστὰ δύο αὐτὰ χρόνια κ' ἔγεινες γεμάτη . . .“

„Ορίστε καὶ πάλι!“ ἀνεφώνησεν ἡ Εὐτυχίς μετὰ τινος ἀγανακτήσεως· „ὠραῖα θὰ πάγῃ ἔσται! Δὲν βλέπεις καλλιτέρα τὴν Χαριτῶ μας; Ἐκείνης νὰ λέγῃς τέτοια καλὰ λόγια . . .“

Ἐρυθρίασεν ἡ Χαριτῶ, ὁ δὲ Φυλλίδας εἶπε μετὰ τινος ἀμηχανίας· „Αὐτὸ τὸ ἔκαμα ἤδη, Εὐτυχίς. Ἡ Χαριτῶ ἐμεγάλωσε βέβαια κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀπουσίας μου, ἀλλὰ ὅλοι Σας τώρα, ποῦ Σὰς ξαναβλέπω ἐπὶ τέλους, μοῦ εἶσθε ἄλλο τόσο ἀγαπητότεροι.“

Τάχιστα ἀνέκτησεν ὁ Φυλλίδας τὴν φυσικὴν ἐκείνην προσοικείωσιν πρὸς τὸν τόπον, ὅπου διῆλθε τὴν νεότητά του καὶ ἔζησε μετ' ὀνθρώπων τὸσαύτην ἐχόντων πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, οἱ δὲ θεοὶ αὐτοῦ γονεῖς ἐπίσης ταχέως διεῖδον εἰς τοὺς φαειροὺς καὶ ἀφελεῖς τρόπους του, εἰς τὴν ἐκ βαθείας ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης προερχομένην φιλοφροσύνην του, ὅτι ἡ καρδιά τοῦ νέου δὲν μετεβλήθη καὶ μετὰ τινος ἡθικῆς ἱκανοποιήσεως παρετήρησαν, ὅτι ὁ Φυλλίδας πράγματι ἀδιάφθορος ἐπανήλθεν ἐκ τῆς ξένης.

Ἀφοῦ ἐπὶ βραχὺν τινα χρόνον ὁ νεανίας ὁπεμακρύνθη τῆς συναναστροφῆς, διὰ νὰ ἀναζωογονηθῇ ἐκ τῆς κοπώσεως διὰ τινος λουτροῦ καὶ διὰ ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν προστάδα, ἐνθα πλὴν τῆς οἰκογενείας συνῆλθον καὶ τινες τῶν προτιμωμένων ὑπηρετῶν, ὅπως καὶ οὗτοι συμματάσχῃ τῆς θυσίας, ἥτις ἐπρόκειτο κατὰ τὰ ἔθιμα τοῦ καιροῦ ἐκείνου νὰ προσεγεχθῇ ὑπὸ τοῦ παλινεστοῦντος εἰς τὴν Ἑστίαν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱεροτελεστίας ταύτης καὶ τῆς προσευχῆς ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐνωρίτερον σήμερον ἢ κατὰ τὸ σῆνθος, καὶ τοῦτο χάριν τοῦ Φυλλίδα. Εἰς τὴν τράπεζαν παρεκάθισαν καὶ οἱ κατὰ τὴν θυσίαν παρευρεθέντες δοῦλοι, διότι ὁ Φιλοκλῆς, ὡς φιάνθρωπος καὶ εὐμενὴς κύριος, δὲν ἔκαμνε καμμίαν ἀπότομον διάκρισιν μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων ἐκ

τῶν ὑπηρετῶν του, ἐν στενῷ μάλιστα οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Μεταξὺ τούτων εὐρίσκοντο καὶ τρεῖς διευδυνταὶ τῶν διαφόρων καταστημάτων του, οὓς εἶχεν ἤδη ἀπελευθερώσει, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Φυλλίδα, ὅστις ἦν δοῦλος αὐτοῦ τοῦ Φυλλίδα. Ὁ Ἀρίφρων — ὁὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δοῦλος — ἀπὸ τοῦ χρόνου ἤδη, καθ' ὃν ἔζη ἔτι ὁ πατὴρ τοῦ Φυλλίδα, ἦν παιδαγωγὸς καὶ ἐπόπτης τούτου, ἐξαετοῦς μόλις· ἐπετήρει δὲ τὴν παῖδα, ὡς καὶ πάντες οἱ παιδαγωγοὶ τῆς ἐποχῆς, πανταχοῦ, ἐντὸς τε καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἐθίζων αὐτὸν εἰς τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν χρηστοθήθειαν, ἀποτρέπων παντὸς τοῦ ἐπιληψίμου, συνοδεύων καθ' ἐλάχιστην μετὰ τῶν βιβλίων καὶ τῶν ἄλλων πρὸς διδασκαλίαν χρεωδὼν ὑπὸ μάλης εἰς τοῦ γραμματιστοῦ, τοῦ διδασκάλου δηλ. τῶν κοινῶν γραμμάτων, καὶ βοηθῶν αὐτὸν εἰς τὴν κατ' οἶκον μελέτην· διότι ὁ Ἀρίφρων δὲν ἦτον ἀπαιδευτὸς ἄνθρωπος. Ὅταν ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τοῦ Φυλλίδα, παρέλαβεν ὁ Φιλοκλῆς καὶ τὸν παιδαγωγὸν εἰς τὸν οἶκόν του, διὰ νὰ παραστατῇ τὸν παῖδα, καὶ οὕτω εἶχεν ὁ Φυλλίδας μέχρι τοῦ 16. τῆς ἡλικίας του ἔτους, ἥτοι μέχρι τῆς εἰς ἐφήβους κατατάξεώς του, καθ' ὃν χρόνον ἐπεσκέπτετο καὶ τὴν σχολὴν τοῦ γραμματικοῦ, ἥτοι τοῦ διδασκάλου τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων, τοῦ μουσικοῦ καὶ τοῦ γυμναστοῦ, τὸν Ἀρίφωνα ὡς τὸν πιστότατον καὶ εὐσυνειδητότατον ὁδηγόν. Ὁ Φιλοκλῆς ἠθέλην ἀπὸ πολλοῦ βέβαια ἐλευθερώσει τὸν πιστὸν τοῦτον δοῦλον, ἐὰν ἦτον αὐτὸς ὁ κύριός του, ἀλλὰ προβλέπομεν ἤδη ὅτι καὶ ὁ Φυλλίδας, εὐθύς ἅμα διαχειρισθῇ ὁ ἴδιος τὴν περιουσίαν του, θὰ τῷ χάριση τὴν ἐλευθερίαν, διότι ἀπὸ καρδίας εὐγνωμονεῖ τὸν σύμβουλον τῆς νεότητός του. Ἄλλως ὁ Ἀρίφρων μετὰ τοῦ Φυλλίδα ἐδίδασκε τὴν Χαριτῶ κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφήν, διότι τὰ κοράσια ἐπαιδεύοντο καὶ ἐδιδάσκοντο μόνον κατ' οἶκον· παρὰ τῶν δύο διδασκάλων του ἔμαθε τὸ τρυφερόν θυγάτριον πολλὰ ὠραῖα ρητά, μύθους καὶ ποιήματα καὶ εὐγνώμονα εἶχε πάντων τούτων μνήμην. Ἀφοῦ δὲ ὁ Φυλλίδας ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην ξένης ἐποπτείας, ὁ Ἀρίφρων δὲν ἔπαυσεν εἰσάγων εἰς τὸν οἶκον πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς μόρφωσιν καὶ ψυχγωγίαν ἅμα τῶν κυρίων του.

Ἄλλ' ἡ οἰκογένεια ἐκάθισεν ἤδη εἰς τὴν τράπεζαν. Ἄς εὐχηθῶμεν πᾶσι καλὴν ὁρεξιν.

[ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

Ο ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΣΤΕΡΟΣ ΤΩΝ ΑΜΜΑΝΙΤΩΝ.

Ἰπάρχουσι καὶ εἰς τὸν ἄκακον τῶν φυτῶν κόσμον πλάσματα κακοῦργον καὶ μοχθηρὰν ἔχοντα τὴν φύσιν, τὰ ὅποια διὰ τῆς ἐξωτερικῆς των ὕψους δύνανται νὰ ἐξαπατήσωσι τοὺς ἀπροσέκτους ὡς πρὸς τὸν ἐσωτερικόν των χαρακτήρα καὶ διὰ τῆς ἐπενεργείας των φοβερὰν νὰ ἐπιφέρωσιν αὐτῷ βλάβην, οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον.

Μεταξὺ τῶν τοιούτων ἀπαισίων φυτῶν συγκαταλέγονται καὶ οἱ δηλητηριώδεις ἀμμανίται, οἱ ὅποιοι δι' ὅλης τῆς ἐξωτερικῆς των μορφῆς καὶ διὰ τῆς διαμονῆς αὐτῶν εἰς σκιερὰ καὶ δασώδη μέρη, ἐπὶ σηπομένων ὕλῳν, συμβολικῶς προδίδουσι τὴν ἀληθινὴν των φύσιν. Ὁ κινδυνωδέστατος μεταξὺ τῶν ἀγνώστων τούτων ἐχθρῶν εἶνε ὁ φαλλοειδὴς λεγόμεν. ἀμμανίτης (Amanita bulbosa), ὅστις δὲν βλαστάνει εἰς ὑποπτα μέρη, δὲν πολλαπλασιάζεται ἐπὶ σαπρῶν ὕλῳν, ἀλλ' εὐρίσκεται πρὸ πάντων εἰς τὰς ἀραιὰς καὶ χλοαζούσας τοποθεσίας

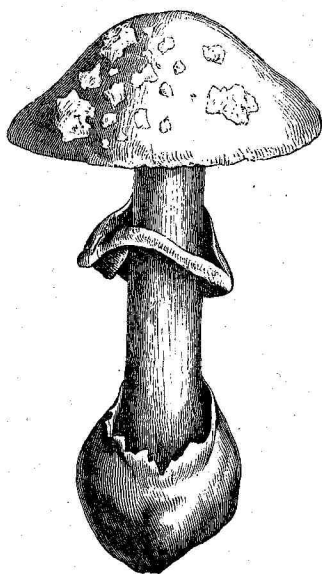
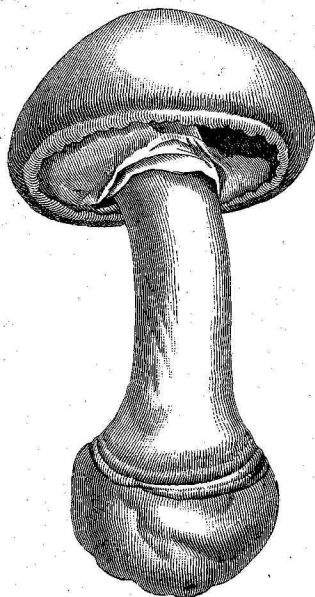
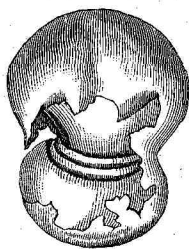
τῶν δασῶν καὶ διατηρεῖται μέχρι τοῦ φθινοπώρου ἐγγὺς ἄλλων διαφόρων καὶ ἀβλαβῶν ἀμμανιτῶν, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦσιν ἐκλεκτοτάτην τροφήν καὶ τρυφερώτατον ἔδεσμα ἐπὶ τῶν τραπέζων τῶν πλουσίων. Ὁ φαλλοειδὴς ἀμμανίτης εἶνε λευκός, μόνον δ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς του βλέπομεν ὑποκίτρινον τὸ χρῶμα, ἢ πρασινόφαιον καὶ σπανίως βαθύφαιον. Διὰ νὰ τὸν διακρίνῃ τις ἀπὸ τῶν ἀβλαβῶν συναδέλφων του πρέπει καλῶς νὰ γνωρίζῃ τὰ διακριτικὰ του γνωρίσματα. Αἱ εἰκόνες ἡμῶν παριστάνουσι τὰ διάφορα τῆς ἀναπτύξεώς του στάδια καὶ ἐν μὲν εἰκόν. 1. βλέπομεν τὸν πρῶτον αὐτοῦ βλάστησιν, ἐν εἰκόν. 2. δὲν ἀνεπτύχθη εἰς ἐπὶ τελείως ἡ πιλοειδὴς αὐτοῦ κεφαλὴ, ἐν ᾧ ἡ εἰκὼν 3. δεικνύει ἡμῖν αὐτὸν ὥριμον.

Ὁ ἀμμανίτης οὗτος εἶνε ἐπικίνδυνος εἰς τὸν ἡμέτερον ὄργανισμὸν κυρίως ὡς ἐκ τῆς βραδείας αὐτοῦ καὶ ὑπολαν-

θανούσης επενεργείας. Οἱ ἑξαπατηθέντες συνήθως ἐννοοῦσι τὸν κίνδυνον πολὺ ἄργά καὶ ἐπομένως δὲν εὐρίσκουσι πλέον μέσα καὶ τρόπους, ὅπως ἐξουδετερώσωσι τὴν δηλητηριώδη τοῦ ἐπενέργειαν. Ἐὰν φάγωμεν ἄλλους βλαβεροὺς ἀμμανίτας, ὡς τὸν ἐρυθρὸν π. χ., αἰσθανόμεθα ἀμέσως μετὰ πάροδον ἡμισείας μέχρι μιᾶς ὥρας τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ δηλητηριασμοῦ καὶ ἔχομεν ὅπωςδῆποτε καιρὸν νὰ καταφύγωμεν εἰς σωστικὰ μέσα, πρὸς τοῦτοις δὲ ὁ τελευταῖος οὗτος προκαλεῖ πολὺ λάκεις πρὶν ἢ συμβῇ ἀκόμη ἡ πέψις ἐμετόν, ὅστις ἀρκεῖ εἰς ἀπαλλαγὴν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ κινδύνου, ἐν ᾧ τὸν διὰ τοῦ λευκοῦ φαλλοειδοῦς ἀμμανίτου δηλητηριασμὸν αἰσθανόμεθα ὅταν πλέον δὲν ᾔνε δυνατόν νὰ ἐπιχειρήσωμεν τι κατ' αὐτοῦ — καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς οὗτος εἶνε ὁ κινδυνώδεστατος μεταξὺ ὅλων τῶν ὁμοίων του.

Ἐκ τῆς παραβολῆς πολυαρίθμων δι' αὐτοῦ προξενηθέντων δηλητηριασμῶν μανθάνομεν ὅτι ἡ ἀπαισία τοῦ ἐπενέργειας ἀρχίζει δεικνύουσα συμπτώματα 10—20, οὐχὶ δὲ σπανίως 30—48 ὥρας μετὰ τὴν εἰσοδὸν αὐτοῦ εἰς τὸν στόμαχον. Μετὰ 8—10 ὥρας ὁμως

πᾶσα βοήθεια καὶ θεραπεία εἶνε περιττὴ καὶ ἀνεπαρκής, μάταια εἶνε ὅλα τὰ ἐμετικά μέσα, διότι ἡ δηλητηριώδης αὐτοῦ

οὐσία ἀπερροφήθη ἤδη ἐντελῶς ὑπὸ τῶν ἰσθμῶν τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Ἡ ἐνέργεια αὐτῆς ἐξαρτᾶται φυσικῶς ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν φαγωθέντων ἀμμανιτῶν, ἐξ ὧν ὁμως δύο ἢ τρεῖς μόνον ἤρκεσαν πολλὰκις νὰ ἐπιφέρωσι τὸν θάνατον. Ἡ στατιστικὴ ἀπέδειξε πρὸς τοῦτοις ὅτι τὰ δύο τρίτα τῶν τοιούτου εἶδους δηλητηριασμῶν εἶνε θανατηφόρα, φαινόμενον, μὴ παρατηρούμενον εἰς τοὺς ἄλλους δηλητηριώδεις ἀμμανίτας, οἵτινες καίτοι διαταράσσουν σπουδαίως τὸν ὀργανισμόν μας, σπανίως ὁμως ἐπιφέρουσι τὸν θάνατόν του. Τὰ συμπτώματα τοῦ τοιούτου δηλητηριασμοῦ εἶνε φοβερά, δὲν διαφέρουσι πολὺ τῶν ἐκφάνσεων τῆς χολέρας καὶ τυραννοῦσι τὸν πόσχοντα μέχρι θανάτου, ὅστις καὶ ἐπέρχεται ἐντὸς δύο ἡμερῶν.

Διὰ ταῦτα μεγάλη προσοχὴ πρέπει νὰ καταβάλλεται

περὶ τὴν συλλογὴν ἀμμανιτῶν καὶ τὴν ἀγορὰν τοιούτων, ἀπαιτεῖται δὲ καὶ γνώσις αὐτῶν ἀκριβῆς πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς κινδύνου.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Τὰ βαρέλια καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. — Ὁ ῥητινίτης καὶ αἱ ἐκλογαί. — Ἐμφάνισις τοῦ σαλεπτοῦ. — Δύο δημοτικὰ ἄσματα. — Εὐζῶνοι καὶ σαλπείσματα. — Δίκη καὶ ὀδυνῆρά ἀνάμνησις. — Περσινὸν πάσχα τῶν εὐζώνων ἐν τοῖς παραπήγμασι.

1. Ὀκτωβρίου 1887.

Αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηνῶν εἰσι πλήρεις βαρελίων. Οἱ οἶνοπῶλαι ἐξέβαλον αὐτὰ ἐκ τῶν ὑπογείων των, τὰ πλύνουσι δι' ἀσβέστου, τὰ δένουσι μὲ νέα βεργιά, ἀντικαθιστῶσι σσηπιῦτάν τινα δούραν, χρωματίζουσι τὰς σιδηρὰς στεφάνους των. Αἱ παρατεταγμέναι προγαστορες αὐταὶ βαρέλαι, ἀφ' οὗ ἐμπλησθῶσι γλεύκους, θὰ ἐπιστρέψωσι πάλιν εἰς τὴν θέσιν των ἐκ τῆς ἀραχνιασμένης δὲ καὶ σκοτεινῆς εἰρκτῆς των θὰ ὀνειροπολῶσι τὸ λαμπρὸν φάος τοῦ ἡλίου, ὅπερ τόσον ἡδέως ἐθέριε τὰ εὐρώτιωντα ἐκ τῆς ὑγρασίας, τὰ ἐκ βρυματισμῶν, ὡς εἰπεῖν, ἀπορριπνυθέντα μέλη των.

Τί ἐγκλείουσι τὰ βαρέλια ταῦτα! παννυχίους κώμους καὶ κιδαρισμούς, καὶ ἀμανέδες ἐντὸς ταβέρνας, ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς ὁποίας μεμονωμένος πότης, πνίξας ἐν τῷ οἴνῳ τὸν πόνον του, χαράσσει, κατὰ τὸ ὠραῖον ποίημα τοῦ Κοππέ, ἐπὶ τοῦ τραπέζιου διὰ τῶν σταγόνων τοῦ ποτηρίου του γυναικεῖον ὄνομα! χοροὺς ὑπὸ τὴν πρασίνην σκιάν τῶν δένδρων τὰς ἡμέρας τῶν πανηγύρεων καὶ ἤχους βιολίων καὶ λαγούτων τὰς ἡμέρας τῶν γάμων, ὅτε ἡ νύμφη ἀπαστράπτει ἐκ τῶν φλωρίων καὶ τεθλιμμένα σιχώρια ὅταν ἐμβάπτηται τὸ παξιμάδι εἰς τὴν μακαριὰν διὰ τὴν μνήμην τοῦ δυστυχοῦς ὅστις ὑπνώττει ὑπὸ τὸν ξύλινον σταυρὸν τοῦ νεκροταφείου!..

Ὁ ῥητινίτης θὰ γελάσῃ μετὰ τοῦ εὐτυχοῦς,

Und wird mit den Betrüben klagen

ὡς ὁ κώδων τοῦ Σίλλερ.

Ὁ ῥητινίτης! Ἀπορῶ πῶς δὲν εὔρεν εἰσέτι τὸν ὕμνητὴν του. Ἄνευ αὐτοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λειτουργήσῃ τὸ συνταγματικὸν ἡμῶν πολίτευμα, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν κοινοβούλιον, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἐκλέξωμεν. Ἐκλογαί ἄνευ ῥητινίτου!... Ἐφημερίς τις ἀνέγραφε πρό τινας ὡς τὸ φυσικώτατον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ὅτι ἕνεκα τῶν πολλῶν ἐκλογῶν τοῦ ἔτους τοῦτου ἐξηντλήθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα πάντα τὰ περισσεύματα τοῦ ῥητινίτου. Ὁ πρῶτος δήμαρχος Ἀθηναίων τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν ἀντὶ νὰ δημοσιεύσῃ πρόγραμμα παρέταξε βαρέλας ῥητινίτου ἐν τῇ αὐλῇ του. Ὁ ῥητινίτης φωτίζει τοὺς ψηφοφόρους πρὸς ποῖον μέρος τῆς κάλπης νὰ διευθύνωσι τὴν χεῖρά των· ὁ ῥητινίτης εἶνε τὸ ἅγιον μῦρον δι' οὗ χρίονται οἱ βουλευταί· διὰ τοῦτο Γάλλος τις κρίνων τὰ καθ' ἡμᾶς ἡδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ ἐκλογαὶ ἡμῶν ἂν εἶνε σπανίως raisonnées εἶνε ὁμως πάντοτε resinées.

Με τὰς πρώτας τοῦ φθινοπώρου φύχρας ἐφάνησαν οἱ σαλεπτοῦδες. Ἀπὸ τῆς τετάρτης μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρας